

Hogyan leszel Isten Országában?

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a mostani vasárnap igéjét, ahogyan megírva találjuk a Márk szerinti evangélium 12. fejezete 28.-tól a 34. verséig a következőképpen: „Ekkor odament az egyik írástudó, aki hallotta őket vitázni, és mivel tudta, hogy Jézus jól felelt nekik, megkérdezte tőle: Melyik a legfőbb az összes parancsolat közül? Jézus így válaszolt: A legfőbb ez: „Halld meg, Izráel: Az Úr a mi Istenünk, egyedül az Úr!” és: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből!” A második ez: „Szeresd felebarátodat, mint magadat!” Nincsen más, ezeknél nagyobb parancsolat. Az írástudó ezt mondta neki: Úgy van, Mester, helyesen mondtad, hogy egy Isten van, és rajta kívül nincsen más; – és ha szeretjük őt teljes szívünkkel, teljes elménkkel és teljes erőnkkel, és ha szeretjük felebarátunkat, mint magunkat, sokkal több az minden égő- és véres-áldozatnál. Jézus pedig látva, hogy okosan felelt, ezt mondta neki: Nem vagy messze Isten országától. – És többé senki sem merte őt megkérdezni.” – Megváltó Urunk! Megvalljuk Neked, hogy sokszor mi sem merünk Téged megkérdezni. Mert félünk attól a válaszdától, amely a követésedre hív. Ma a Biblia vasárnapja van... Kérjük Urunk, hogy szólalhasson meg bennünk az Ige – ami Te magad vagy. Ámen.

Kedves Testvéreim! **Kérdezzük-e, amikor halljuk, vagy olvassuk az igét? Kérdezzük-e az ige értelmét? Legfőképp: kérdezzük-e saját magunkat? Megkérdezzük-e: Közelebb vitt minket Jézushoz, a megtestesült igéhez, Isten igéje? Cselekvésre indított minket az ige? Jézus követésére indított minket az ige?**

Itt szólal meg (a mindig kételkedő) Berci: „*Péter, áruld el már nekem, hogyan lehet Istent teljes szívemből, teljes lelkemből, teljes elmémről és teljes erőmből szeretnem? Én hiába kérdezem magamat, nem találok a lelkemben ennyi szeretetet.*” Kedves Berci! Köszönöm az őszinteségedet. Hadd csatlakozzam a vallomásodhoz: Bizony, saját magamban én sem találok ennyi szeretetet. Továbbmegyek... Nem csak Istennek, de még a szomszédomnak a szeretetét sem találom meg magamban – különösen akkor, amikor a szomszéd a kuka mellé önti a szemetet... Tudod Berci, törpék vagyunk mi mind. De Isten így is, törpének is szeret minket. Isten nemcsak megteremtett minket, hanem igen hosszú türéssel el is visel minket. Ráadásként pedig mindennel megajándékoz minket. Örök szövetséggel, egyszülött Fiával, Szent Lelkével, radikálisan erős reménységgel és örök élettel is. Mindennel, kedves Berci és kedves testvéreim, mindennel.

Isten mindezen, reánk zuhogó jóságának (amit olyan sokszor észre sem veszünk, ami mellett olyan sokszor elmegyünk, amit olyan sokszor letagadunk...) a középpontjaként megadatott nekünk egy óriási kegyelem. Ez az ajándék az a csodálatos csere, amely a keresztén történt meg. Jézus kereszthalála megajándékozott minket azzal, hogy a törpeségünket, a szeretetre való képtelenségünket Jézus kicseréli az Ő minden határon túl áradó szeretetére. Jézus szeretetében Isten szeretete árad tovább. Ide, a mi szívünkbe. Jézus szeretete a mi szívünket KŐ-szív helyett – a szeretetet befogadni és továbbadni képes HÚS-szívra cseréli le.

Isten szeretete tehát nem egy feladat. Isten szeretete olyan kegyelmi ajándék, amelyet a Krisztusban kap-TUNK meg. A kereszten. Végleg, teljesen és végérvényesen. EKKOR LETT igaz ránk az, amit János írt a levelében: „Mi azért szeretünk, mert Ő előbb szeretett minket.” (1Jn 4,19).

Próbáljátok ezt ki, kedves testvéreim! Küldjétek fel a szereteteket Isten felé egy imádságban, akár csak egy elcsendesülő tört másodpercben, és meglátjátok: záródni fog a kör. Egy szeretet-lavina érkezik odafentről válaszként. Látom Berci, hogy ingatod a fejed. Ezt a választ te még nem élted át. Ne add fel! Próbáld meg újra! Próbáld meg máshogy! Más élethelyzetekben. Amikor nem érkezik válasz, akkor nem az történik, hogy Isten nem válaszol, hiszen Ő előbb szeretett téged annál, mielőtt megfogantál volna anyád méhében, és azóta is folyamatosan szeret. Amikor úgy érzed, hogy nem érkezik válasz a te szeretetedre Istentől, olyankor még nem nyílt meg a szíved arra, hogy befogadd ezt a választ. – Ilyenkor egészen egyszerűen nem fér még bele Isten szeretete a szívünkbe. Tágulnia kell a lelkünknek még ehhez.

De van egy jó hírem: Jézus végtelenül türelmes velünk. Emlékezzünk a János szerinti evangélium végére (Jn 21). A mindig lázadó Péter megint elmegy halászni. Azaz: visszatér ahhoz az életéhez, amelyből Jézus kirángatta egykor. Persze, hogy nem fog semmit! Persze, hogy megismétlődik az a jelenet, amely Péter elhívásakor történt. Csak Jézus szavára képes halat fogni, de akkor meg annyit fog, amennyit el sem lehet képzelni! Péter apostol lázadása után kérdezi meg tőle Jézus, hogy: Szeretsz-e engem Péter? És Péter válaszol, hogy igen, szeretlek téged, Uram. Csakhogy a kérdésben Jézus isteni szeretetet, agapét kért Pétertől, de Péter csak emberi szeretettel, *filiae*-val tudja Jézust szeretni. De harmadszorra már csak ezt, az emberi szeretetet kéri Jézus Pétertől. Jézus elfogadja azt, hogy mi jelenleg még csak kevéské tudunk átvenni az Ő szeretetéből. Még a szomszédot se szeretjük, a melléöntött szemetével... De ahogyan Jézussal vagyunk újra és újra, ahogyan felküldjük Istennek ezt a mi kevéske szeretetünket újra és újra, úgy egyre jobban tágul a lelkünk, és növekedik a szeretetet befogadni képes hús-szívünk. És hirtelen – *lehet, hogy csak egy év múlva, de az is lehet, hogy már holnap* – végre megnyílunk, és megérezzük azt a hatalmas szeretetlavinát, amiben már évek óta fürdünk – csak még nem vettük észre.

Ez lesz AZ a pillanat, amikor az embertársunkban megjelenő Istent kezdjük el szeretni benne. *Végre én is meglátom majd a szomszédomban Jézus arcát, és nem bosszankodom a melléöntött szemetén, hanem mosolyogva szedem fel a kuka mellől.* Nem azt kérdezem, hogy milyen tágas körben muszáj nekem szeretnem a többieket, azaz: KI az én felebarátom, hanem rádöbbenek, hogy az igazi kérdés az, hogy én kinek bizonyulok a felebarátjának? Ki mindenkinek tudok örömet okozni? Mikor és hányszor? Nem a magam erejéből. Jézus és az Atya rajtam keresztül áradó szeretetével. Erre mondta Pál apostol a Rómaiakhoz írott levelében: „aki a másikat szereti, az – betöltötte a törvényt” (Róm 13,8). A törvény 248 parancsot és 365 tiltást tartalmazott. *Nem volt olyan ember, aki be tudta volna tartani mindet.* Ezért is kérdezte az írástudó Jézust, hogy melyik ezek közül a legfőbb parancsolat? A legfőbb parancsolat: Isten szeretete. Ebből az ember szeretete már következik. És az összes többi következik az ember szeretetéből. Ezért töltötted be a törvény egészét akkor, ha képessé váltál Istent a teljes szívedből, a teljes lelkedből, a teljes elmédből, és teljes erődből szeretni. Mert akkor már felnőtt a szíved oda, hogy át tudja eresztetni magán Isten szeretetét.

Az írástudó egyetértően állapítja meg, hogy a szeretet sokkal több minden égő- és véresáldozatnál. „Mert szeretetet kívánok – *mondta Isten Hóseás prófétának* – és nem áldozatot” (Hós 6,6). A szeretetből Isten ismerete támad, ahol az „ismeret” az Istennel való együttes életből fakad. Az írástudó (*az előző versekben a Jézust kérdező farizeusok és főpapi szadduceusok által fontosnak tartott, illetve bemutatott áldozatok ellen is megnyilvánuló*) egyetértését Jézus az írástudót bátorító szavakkal fogadja: „Nem vagy messze Isten Országától!”

Kedves Testvéreim! Ha megfogadjuk azt, amit ma, a Biblia vasárnapján, az igehirdetés elején megkérdeztem tőletek: „*Kérdezünk-e, amikor halljuk, vagy olvassuk az igét?*”, akkor kérdések sokasága merülhet fel most bennünk. **Miért nem volt BENNE az írástudó Isten Országában? Mi MIKOR tudunk bekerülni Isten Országába? HOL van Isten Országa?** Isten Országa tényleg nem volt messze az írástudótól. Ott állt az orra előtt. **Jézus az Isten Országa.** – Az Isten Országa itt van a MI orrunk előtt is, kedves testvéreim. Ugyanaz a Jézus az. Jézus „*csak*” annyit kér tőlünk, hogy lépjünk be az Ő valóságába. Nyissuk meg a szívünket az Ő szeretetének a befogadására. De nem ám csak félig... Hanem teljesen! Hogy akkor már teljesen más lesz az életünk? Hát persze! Hogy ezzel feladjuk a régi énünket? No igen... De nem ám azt, ami bennünk érték volt, hanem azt a törpeséget, ami elválasztott minket eddig Jézustól. Azt a szemetet adjuk fel saját magunkból, amelyet még a szomszédom is a kuka mellé önt... Isten Országában akkor leszünk, *kedves testvéreim*, ha felismerjük Jézusban – Isten Fiát. Ha belépünk Jézusba.

Emlékezzünk vissza az igehirdetés elején feltett másik két kérdésemre: **Közelebb vitt-e minket Jézushoz, a megtestesült ígéhez, Isten ígéje? Cselekvésre indított-e minket az ige? HALLOTTUK** Isten ígését. **Ne toporogjunk tehát Isten Országa előtt, mint az írástudó. Érkezzünk végre meg! Lépünk be!! Kapjunk ÚJ életet – a Krisztusban. Ámen.**